

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 3CoCsp/19/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1118220068
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 09. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Alexandra Hanusová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2021:1118220068.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Alexandry Hanusovej a sudcov JUDr. Romana Bolebrucha a Mgr. Patricie Skotnickej v spore žalobkyne: L. X. U., H..U., N.: XX XXX XXX, V. XX, Ž., proti žalovanej: T. V., B.. XX.X.XXXX, G. XX, X., zastúpenej Z. Ú. C. Z. na L. C. C. H. K. U., N.C.: XX XXX XXX, L. V. XXXX/XXX-XX, J. B. P., o zaplatenie 436,09 eura s príslušenstvom, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Bratislava I č.k. 16Csp/84/2018-522 z 3.2.2020, takto

rozhodol:

Odvolačný súd rozsudok súdu prvej inštancie potvrdzuje.

Žalovanej priznáva proti žalobcovi plný nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie zamietol žalobu a žalovanej priznal proti žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%. V odôvodnení rozsudku uviedol, že žalobca sa žalobou doručenou súdu dňa 18.12.2018 domáhal od žalovanej zaplatenia 436,09 eura s príslušenstvom z dôvodu nepovoleného prečerpania na účte IBAN č. U. XXXX XXXX XXXX XXXX XXXX, zriadeného na základe Zmluvy o bežnom účte (ďalej len „zmluva“), uzavretej 28.5.2001 medzi žalovanou a predchodcom žalobcu L. X. - P. U., H..U., B. U. U., H..U., ktorý jej zriadil a za odplatu viedol. Zmluvný vzťah medzi nimi sa okrem samotnej zmluvy spravoval aj dojednaniami v dokumentoch tvoriacich v zmysle bodu XII. ods. 3 zmluvy jej neoddeliteľnú súčasť. Žalovaná bola povinná na tomto účte udržiavať dostatok finančných prostriedkov na zúčtovanie platobných príkazov, inkás, poplatkov a podobne. Kreditné transakcie na účte žalovanej boli 76.286,11 eura, debetné transakcie boli 76.722,20 eura a žalovaná istina 436,09 eura je rozdielom medzi nimi. Svoj nárok odôvodnil poukazom na ustanovenia § 2 písm. f) a § 18 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 129/2010 Z.z.“) a body 1.4.1., 1.4.2., 1.4.3. a 2.5 Všeobecných obchodných podmienok (ďalej len „VOP“), pričom uviedol, že žalovaná ako spotrebiteľ bola o svojom prekročení a úrokovej sadzbe informovaná, keďže VOP, ako aj výšku úrokových sadzieb zverejnil v úrokovej výveske na web stránke, všetky relevantné dokumenty sú dostupné aj na každej pobočke a z výpisov z účtu žalovanej tiež jasne vyplývajú všetky obraty, a teda aj výška a obsah prekročenia.

2. Žalovaná žiadala žalobu v celom rozsahu zamietnuť, pretože nárok žalobcu považovala za nepreukázaný a premlčaný. Zmluvu so žalobcom uzavreli 28.5.2001 podľa ustanovenia § 708 a nasl. Obchodného zákonníka, pričom zároveň ide o zmluvu spotrebiteľskú podľa ustanovenia § 52 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Mala za to, že VOP sa nemohli stať súčasťou zmluvy a poukázala na to, že žalobca ani nepredložil VOP účinné ku dňu podpisu zmluvy, ani samotnú zmluvu, a tiež žiadny dôkaz o výške finančnej rezervy, ktorú bola povinná udržiavať na účte, aby boli pokryté všetky poplatky spojené s vedením účtu. S poukazom na ustanovenie § 27d ods. 16 písm. b) a ods. 17 zákona č. 483/2001 Z.z.

o bankách a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 483/2001 Z.z.“) tiež uviedla, že žalobca nepredložil dôkaz ani o tom, že by ju vyzval na úhradu poplatkov spojených s vedením mŕtveho účtu a ani dôkaz o ukončení zmluvného vzťahu. Žalobca od júla 2013 na predmetnom účte neevidoval žiadny pohyb, avšak tento ďalej s negatívnym zostatkom viedol a zaťažoval ho úrokmi a poplatkami, a to za upomienky dvakrát po 10 eur (ktoré nepredložil) a za platobnú kartu štyrikrát po 80 eur, napriek tomu, že ho mohol zrušiť. Mala za to, že uvedené je nekalou praktikou v zmysle ustanovenia § 7 ods. 2. zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 250/2007 Z.z.“), nakoľko týmto spôsobom umelo zvýšil dlh na 436,09 eura. I keď zrušiť účet zo strany žalobcu je jeho právom a nie povinnosťou vyplývajúcou z dojednanej zmluvy, mala za to, že jeho nespornou povinnosťou, a to ako silnejšej zmluvnej strany - dodávateľa, je postupovať v priebehu zmluvného vzťahu náležite so všetkou odbornou starostlivosťou, ktorú je možné od neho ako poskytovateľa úveru spravodlivo očakávať. K výpisom z účtu, ktorými mala byť informovaná o výške a obsahu prekročenia uviedla, že v nich nie je uvedená výška úrokovej sadzby za nepovolené prečerpanie, ale len jednotná suma, a nie je zrejмый spôsob jej výpočtu, t.j. z akej dlžnej sumy je určená, za aký počet omeškaných dní a podobne. Vzniesla tiež námietku premlčania, pretože minimálne od júla 2013 udržiavala na účte mínusový stav, pričom nárok žalobcu z nedojednaného povoleného a nepovoleného prečerpania je nárokom na vydanie bezdôvodného obohatenia, ktoré sa premlčuje v dvojročnej subjektívnej lehote podľa ustanovenia § 107 ods. 1 Občianskeho zákonníka, ktorej začiatok nastal najneskôr 1.8.2013, a táto uplynula 1.8.2015, t.j. pred podaním žaloby.

3. Žalobca uviedol, že VOP sú v zmluve uvedené ako jej neoddeliteľná súčasť, s ich textom žalovaná vyslovila svojim podpisom súhlas, k čomu poukázal aj na rozhodnutie Súdneho dvora EÚ vo veci C-42/15 z 9.11.2016 a ustanovenie § 273 Obchodného zákonníka. Súdu predložil upomienku č. I. a II., z ktorých je zrejмый, že žalovaná bola v roku 2013 vyzvaná na úhradu dlhu. Uviedol, že žiadny právny predpis mu nestanovuje povinnosť zrušiť účet klienta, ak vykazuje debetný zostatok, uvedené je len jeho právom, rovnako ako právom žalovanej, ktorá v tomto prípade vedela, že má založený účet, s ktorým sú spojené poplatky a napriek tomu neprejavila záujem skončiť zmluvný vzťah. K uplatneným úrokom uviedol, že sadzba úroku platná pre prekročenie/nepovolené prečerpanie vyplýva z ustanovení § 2 písm. f) a § 18 zákona č. 129/2010 Z.z.

4. Súd prvej inštancie vykonal dokazovanie oboznámením sa s predloženými listinami a s tvrdeniami strán sporu, na základe čoho mal za preukázané, že právny predchodca žalobcu - L. X., H..U., uzavrel 29.5.2001 so žalovanou zmluvu, na základe ktorej sa dohodli na vedení účtu pre žalovanú, a to za podmienok uvedených v zmluve, jej dodatku a VOP L. X., H..U... V zmluve bolo uvedené, že majiteľ účtu berie na vedomie, že kreditný a debetný zostatok sa úročí platnými úrokovými sadzbami L. X., H..U..., za ktoré si táto účtuje poplatky podľa platného sadzobníka. Podľa žalobcu bol účet otvorený 28.5.2001, kreditné transakcie predstavovali spolu 76.286,11 eura, debetné transakcie 76.722,20 eura a rozdiel medzi všetkými debetnými a všetkými kreditnými pohybmi na účte bol 436,09 eura.

5. Zistený skutkový stav súd prvej inštancie posúdil podľa ustanovení § 273 ods. 1 a ods. 3, § 708 ods. 1 a ods. 2, § 709 ods. 1, § 710, § 711 ods. 1, § 712 ods. 1 a ods. 2 Obchodného zákonníka, § 1 ods. 3 zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o zmene a doplnení zákona Slovenskej národnej rady č. 71/1986 Zb. o Slovenskej obchodnej inšpekcii v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 258/2001 Z.z.“), § 2 písm. f), § 18 ods. 1 až ods. 3 zákona č. 129/2010 Z.z. a dospel k záveru, že nárok žalobcu nie je dôvodný. Predmetnú zmluvu posúdil podľa ustanovenia § 708 v spojení s § 709 ods. 1 Obchodného zákonníka ako zmluvu o bežnom účte a konkrétne ako zmluvu o zriadení osobného účtu, v ktorej bolo okrem identifikácie žalovanej menom, adresou, telefónom, rodným číslom a číslom preukazu totožnosti uvedené len to, že zmluvné strany sa dohodli na vedení účtu za podmienok uvedených na oboch stranách tejto zmluvy, jej dodatkov a podľa Všeobecných obchodných podmienok L. X., H..U.. Pod podpismi zmluvných strán bolo uvedené, že majiteľ účtu berie na vedomie, že kreditný a debetný zostatok sa úročí platnými úrokovými sadzbami L. X., H..U..., a že za poskytované služby si L. X., H..U..., účtuje poplatky podľa platného sadzobníka. Predmetnú zmluvu vyhodnotil ako formulárovú, z ktorej obsahu nevyplývajú žiadne zmluvné dojednania. Len z názvu uzavretej zmluvy vyplýva, že jej predmetom bolo otvorenie a vedenie bežného účtu s štvrtročnou frekvenciou výpisov osobne preberaných. Z výpisu z účtu žalovanej zistil, že k 31.1.2018 bol na ňom záporný zostatok 436,09 eura a záznamy na tomto výpise sú súčtom poplatkov banky za vedenie účtu a úrokov. Z výpisu z účtu k 30.6.2013 zistil, že debetný zostatok na účte bol 5 eur a z ostatných výpisov

vyplýva, že od 30.6.2013 na tomto účte neboli uskutočnené kreditné transakcie a zaúčtované boli len debetné transakcie v podobe úrokov a poplatkov. Z pripojených výpisov z účtu žalovanej teda vyplýva, že žalobcom pôvodne deklarovaný debetný zostatok 5 eur, existujúci k 30.6.2013, sa v ďalšom období zvyšoval výlučne zúčtovaním poplatkov a debetného sankčného úroku na ľarchu účtu. Poukázal na to, že žiadna zo žalobcom pripojených listín neobsahuje dohodu účastníkov, ani jednostranné stanovenie obsahu pojmu nepovolený debetný zostatok, a nakoľko ide o pojem neupravený právnym predpisom, je jeho vymedzenie relevantné z toho dôvodu, že tento je žalobcom sankcionovaný debetným úrokom. Z výpisov z účtu žalovanej za obdobia od 1.7.2013 do 31.1.2018 vyplýva, že žalobca považuje za nepovolený debetný zostatok 436,09 eura, ktoré na ľarchu účtu zaúčtoval, pričom táto pohľadávka nie je špecifikovaná a žalobca neuviedol ani právny dôvod jej vzniku, na základe čoho ju mal súd prvej inštancie za nepreskúmateľnú. Vychádzal z toho, že výpis z účtu žalovanej nie je listinou, ktorá inkorporuje právo evidované vo výpise. V zmluve tiež nie je obsiahnuté oprávnenie žalobcu zúčtovať si poplatky podľa sadzobníka v platnom znení, pretože žiadne ustanovenie zmluvy neobsahuje dostatočne určitý záväzok žalovanej zaplatiť žalobcovi poplatok. Takéto ustanovenie by založilo právne relevantný záväzok žalovanej zaplatiť žalobcovi určitý konkrétny poplatok v určitej konkrétnej výške až v spojení so sadzobníkom poplatkov, cenníkom, prípadne iným dokumentom obsahujúcim zoznam účtovaných poplatkov, a to ich slovným opisom a uvedením ich výšky. Úroky, ktorými žalobca zaťažil účet žalovanej, sú počítané z nezaplatených poplatkov za vedenie účtu, pričom podľa záveru súdu prvej inštancie žalobca nepreukázal právny dôvod vzniku žalobou uplatnených pohľadávok na zaplatenie rôznych poplatkov, nepreukázal ani vznik nároku na zaplatenie sankcií za omeškanie so zaplatením poplatkov vo forme debetných úrokov. K žalobe tiež nepredložil relevantné VOP Ľ. X., H..U., účinné ku dňu uzavretia zmluvy, t.j. k 29.5.2001. Nakoľko si žalobca nesplnil povinnosť tvrdenia, v dôsledku čoho nebolo možné posúdiť opodstatnenosť žalovaného nároku, t.j. z dôvodu nepreskúmateľnosti žalobou uplatnených nárokov, žalobu ako nedôvodnú zamietol.

6. O nároku na náhradu trov konania súd prvej inštancie rozhodol podľa ustanovení § 251 a § 255 ods. 1 CSP v spojení s ustanoveniami jeho § 262 ods. 1 a ods. 2 podľa pomeru úspechu vo veci tak, že úspešnej žalovanej priznal proti žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%, o výške ktorej rozhodne samostatným uznesením po právoplatnosti rozsudku.

7. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podal žalobca odvolanie z dôvodov uvedených v ustanoveniach § 365 ods. 1 písm. b), f) a h) CSP, navrhol ho zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie a priznať mu náhradu trov odvolacieho konania. Za nesprávny považoval záver súdu prvej inštancie, že nepredložil relevantné VOP, pretože v priebehu konania doložil VOP platné od 1.6.1997. Uviedol, že v čl. VI. bod 4 VOP platných od 1.10.2004 bolo uvedené, že dňom účinnosti týchto VOP sa rušia VOP Ľ.C. X., H..U., zo dňa 27.6.2001 v znení zmeny účinnej od 1.7.1999 a zmeny účinnej dňom 1.8.2001, pričom z uvedeného nevyplýva, že existovali VOP, ktorých platnosť bola 1.7.1999, ale iba to, že do VOP platných od 1.10.2004 boli zapracované zmeny účinné od 1.7.1999 a od 1.8.2001. Opätovne predložil aj VOP platné od 1.6.1997 a tiež platné od 1.6.1997 so zapracovanými zmenami z roku 1999 a 2001 a v oboch prípadoch odkázal na bod 8.3. Následne zopakoval svoju argumentáciu o VOP ako neoddeliteľnej súčasť zmluvy, pričom podporne poukázal na rozsudky Krajského súdu v Košiciach z 15.11.2018 sp. zn. 5Co/190/2018 a z 11.12.2018 sp. zn. 5Co/241/2018. Uviedol, že prekročenie, resp. debet na účte bol upravený v bode 2.1.7. VOP (platných od 1.6.1997). S odkazom na znenie zmluvy na strane 2 ďalej nesúhlasil s názorom súdu prvej inštancie, že v zmluve nie je obsiahnuté jeho oprávnenie žalobcu požadovať od žalovanej poplatky podľa sadzobníka poplatkov. Mal za to, že v tomto smere súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam. Poukázal na to, že v čase uzatvorenia zmluvy nebol v platnosti zákon o platobných službách a zákon o platobnom styku poskytovaní platobných služieb na základe rámcovej zmluvy neupravoval, na základe čoho sa predmetná zmluva spravovala ustanovením § 708 a nasl. Obchodného zákonníka, ktorý nestanovuje, aby všetky náležitosti zmluvy museli byť v jedinom dokumente, pričom poukázal na rozhodnutie Krajského súdu v Prešove zo 14.5.2018 č.k. 23Co/130/2017-72. Na základe uvedeného a tiež s odkazom na body 7.2.3. a 7.2.1. VOP mal za to, že nie je dôvod na nepriznanie poplatkov súvisiacich s vedením účtu žalovanej, ktorých výška bola upravená v sadzobníku poplatkov. Keďže preukázal právny základ poplatkov, preukázal aj oprávnenie inkasovať debetné úroky, nakoľko v zmluve bolo uvedené, že majiteľ účtu berie na vedomie, že kreditný a debetný zostatok sa úročí platnými úrokovými sadzbami. S oprávnením banky požadovať úroky za prečerpanie účtu počíta Obchodný zákonník, aj zákon č. 129/2010 Z.z. v ustanovení § 18 ods. 1, pričom žalovaná bola o prekročení a úrokovej sadzbe informovaná spôsobmi uvedenými v žalobe a ďalších vyjadreniach žalobcu a v

tejto súvislosti tiež poukázal na viaceré rozhodnutia krajských súdov v obdobných veciach. Mal za to, že samotné použitie formulára nemôže automaticky znamenať, že spotrebiteľ sa s jeho obsahom neoboznámil alebo s jeho obsahom nesúhlasil, keď súhlas s údajmi a dohodami uvedenými v predtlačí osobne potvrdil svojím podpisom. Pokiaľ išlo o špecifikáciu žalovanej sumy 436,09 eura poukázal na to, že už v žalobe uviedol, že táto je rozdielom medzi všetkými debetnými a kreditnými obratmi na účte žalovanej, pričom súčet kreditných a súčet debetných položiek za príslušné obdobie je v úvode každého jednotlivého výpisu a zároveň uviedol aj prehľadný rozpis všetkých transakcií na účte žalovanej, a to počas celej doby trvania zmluvy. Podľa jeho názoru, ak súd prvej inštancie považoval jeho pohľadávku za nepreskúmateľnú, mal ho v zmysle ustanovenia § 129 ods. 1 CSP vyzvať na doplnenie/opravu žaloby. Ak súd rozhodol o nezrozumiteľnom návrhu na začatie konania a jeho rozhodnutiu nepredchádzala faktická činnosť smerujúca k odstráneniu neúplnosti návrhu na začatie konania, hoci bol k uvedenému konaniu povinný, odňal mu takýmto postupom možnosť konať pred súdom, pričom aj v tejto súvislosti poukázal na viaceré rozhodnutia krajských súdov.

8. Žalovaná vo vyjadrení k odvolaniu žalobcu nesúhlasila s jeho tvrdeniami uvedenými v odvolaní a navrhla rozsudok súdu prvej inštancie v celom rozsahu potvrdiť. K VOP predložených žalobcom uviedla, že už zo samotného posudzovania dátumov účinnosti jednotlivých zmien VOP je možné usúdiť, že žalobca VOP menil priebežne, t.j. že od 31.1.1992 boli menené minimálne trikrát, a to 7.5.1997, 16.6.1999 a 27.6.2001 a zotrvala na tom, že žalobca vo svojich vyjadreniach ani v odvolaní neuniesol dôkazné bremeno svojho tvrdenia a nepredložil VOP a sadzobník poplatkov, ktoré by boli žalovanou podpísané a tiež poprela, že mala priestor a možnosť oboznámiť sa s nimi. Zotrvala na tom, že VOP ani sadzobník poplatkov nie sú platne obsahovou súčasťou zmluvy, pretože ak majú nahrádzať časť obsahu zmluvy, musia byť všetky tieto súčasti zmluvy podpísané oboma stranami, čo v danom prípade nebolo preukázané, a preto, s odkazom na ustanovenie § 40 ods. 1 a ods. 3 Občianskeho zákonníka, treba takýto právny úkon považovať za absolútne neplatný. K bodu 2.1.7. VOP (platných od 1.6.1997), na ktorý odkazoval žalobca v odvolaní uviedla, že na predmetnom účte nemala platobné príkazy, ako to predpokladá ustanovenie v uvedenom bode, a preto v danom prípade nemožno mať za to, že išlo o úver poskytnutý na pokrytie platobného príkazu, ale ide o súhrn rôznych poplatkov za vedenie účtu, upomienky a úroky z týchto položiek. Bolo na žalobcovi, aby preukázal, ako uplatnená pohľadávka vznikla a z čoho pozostáva a že žalobca nepreukázal, že by prečerpala peňažné prostriedky do žalovanej výšky. Podľa nej na preukázanie nároku nepostačoval odkaz na sadzobník poplatkov, ktorý nebol súčasťou zmluvy. Okrem toho v zmysle ustanovenia § 121 ods. 3 Občianskeho zákonníka je sankčný úrok príslušenstvom pohľadávky, teda nie je súčasťou pohľadávky a oneskoreným zaplatením úrokov nevzniká právo na ďalšie úroky z omeškania (R 70/1995). Mala tak za to, že žalobca k uplatnenému debetnému zostatku na jej účte neuniesol dôkaznú povinnosť a povinnosť tvrdenia.

9. Žalobca v odvolacej replike v plnom rozsahu zotrval na podanom odvolaní.

10. Odvolací súd viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379, § 380 CSP) preskúmal napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie, prejednal odvolanie žalobcu bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario) a viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie (§ 383 CSP) dospel k záveru, že odvolanie žalobcu dôvodné nie je. Odvolací súd rozsudok verejne vyhlásil dňa 30.9.2021 (§ 378 ods. 1 CSP v spojení s § 219 ods. 3 CSP).

11. Po preskúmaní súdneho spisu sa odvolací súd stotožnil s odôvodnením napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie, ktoré vychádza zo skutkových tvrdení uvedených žalobcom v žalobe a listinných dôkazov predložených žalobcom a konštatuje správnosť záverov, ktoré viedli súd prvej inštancie k zamietnutiu žaloby (§ 387 ods. 1 a ods. 2 CSP).

12. Odvolací súd zdôrazňuje, že pri viazanosti uplatnenými dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 CSP) sa v rámci odvolacieho prieskumu zaoberal iba tými odvolacími dôvodmi a ich obsahovým vymedzením, ktoré žalobca v odvolaní výslovne uviedol. Žalobca súdu prvej inštancie vytýkal, že vzhľadom na neúplnosť žaloby (podania vo veci samej) a potrebu objasnenia niektorých skutočností, nepostupoval procesne správne, keď ho v zmysle ustanovenia § 129 ods. 1 CSP nevyzval na jej doplnenie/opravu a rozhodol na základe nezrozumiteľného žalobného návrhu.

13. Odvolací súd k veci v prvom rade uvádza, že z odôvodnenia napadnutého rozsudku vyplýva, že súd prvej inštancie rozhodnutie o žalobe nevyvodil zo záveru o neúplnosti, príp. nezrozumiteľnosti podanej

žaloby. Súd prvej inštancie po konštatovaní, že z tvrdení žalobcu nevyplýva, čo je právnym základom nároku na zaplatenie úrokov uvedených v tom ktorom výpise z účtu a v akej výške úrokovej sadzby, z akej istiny a za aké obdobie bol tento počítaný a uplatnený a že si nesplnil povinnosť tvrdenia, dospel k záveru, že v dôsledku tohto nebolo možné posúdiť opodstatnenosť žalovaného nároku. Súd však žalobu meritorne prejednal, nakoľko obsahovala všetky náležitosti v zmysle ustanovenia § 127 ods. 1 v spojení s ustanovením § 132 ods. 1 CSP.

14. V prípade podania, ktoré je zároveň žalobou, toto má okrem všeobecných náležitostí (§ 127 CSP), ktorými sú označenie ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a je opatrené podpisom, mať i osobitné náležitosti (§ 132 ods. 1 CSP), medzi ktoré patrí riadne označenie strán, pravdivé a úplné opísanie rozhodujúcich skutočností, označenie dôkazov na ich preukázanie a žalobný návrh; opísanie rozhodujúcich skutočností pritom nemožno nahradiť odkazom na označené dôkazy (§ 132 ods. 2 CSP). V danom prípade odvolací súd nemohol súhlasiť s tým, že by podanie žalobcu vo veci samej (žaloba) bolo neúplné alebo nezrozumiteľné, t.j. také, ktoré obsahuje nedokončené vety, vzájomne si odporujúce tvrdenia, prípadne argumenty s vecou nesúvisiace alebo neurčité, t.j. také, ktoré vzbudzuje pochybnosti o identifikácii strán sporu alebo o individualizácii veci. Žalobca v žalobe opísal skutkový dej, t.j. uviedol skutkové tvrdenia, z ktorých mala vyplývať oprávnenosť jeho nároku na zaplatenie sumy 436,09 eura s prísl., a to, že so žalovanou uzavrel dňa 28.5.2001 zmluvu o bežnom účte, žalovaná porušila zmluvné povinnosti a dostala sa do nepovoleného prečerpania a vzniknutý debetný zostatok, úročený sankčným úrokom, nevyrovnala v lehote 30 dní odo dňa jeho vzniku v zmysle VOP a konštatoval, že uplatnený nárok je rozdiel medzi všetkými zúčtovanými kreditnými a debetnými operáciami. Žalobca v žalobe však neuviedol všetky potrebné tvrdenia významné podľa hmotného práva, z ktorých mala vyplývať dôvodnosť (základ) jeho nároku, čo však nebolo vadou brániacou súdu pokračovať v konaní, keďže v nej opísal také skutočnosti, ktorými vymedzil predmet konania po skutkovej stránke a ktoré následne súd prvej inštancie posudzoval z hľadiska ich preukázania. Odvolací súd sa stotožňuje s názorom súdu prvej inštancie, že výpis z bankového účtu žalovanej nepreukazuje právny dôvod a ani výšku pohľadávky, keď je z neho zrejмый len prehľad realizovaných platieb, zúčtovaných poplatkov a úrokov, s konečným debetným zostatkom 436,09 eura.

15. Súd prvej inštancie podľa odvolacieho súdu dospel k správne mu záveru, že nepovolený debetný zostatok 5 eur existujúci k 31.3.2013 žalobca zvyšoval, a to výlučne zúčtovaním poplatkov banky za vedenie účtu a debetného sankčného úroku. Zo zmluvy o bežnom účte síce vyplývala dohoda jej účastníkov, resp. oprávnenie žalobcu tieto poplatky zúčtovať a tomu zodpovedajúca dostatočne určito vymedzená povinnosť žalovanej poplatky zaplatiť, ale pokiaľ sa žalobca odvolával len na znenie zmluvy, podľa ktorého majiteľ účtu berie na vedomie, že kreditný a debetný zostatok sa úročí platnými úrokovými sadzbami L.D. X., H..U., a že za poskytované služby si banka účtuje poplatky podľa platného sadzobníka a VOP (bod 7.2.3.), ktoré ďalej odkazujú na sadzobník poplatkov s tým, že VOP tvoria neoddeliteľnú súčasť zmluvy o bežnom účte a v nich mohol stanoviť i povinnosť platiť bankové poplatky, odvolací súd udáva, že sa stotožňuje s názorom súdu prvej inštancie, že táto dohoda pre svoju neurčitosť samotná neobsahuje záväzok platiť žalobcovi poplatky za vedenie účtu a že by ju bolo možné považovať za určitú až v súvislosti so sadzobníkom poplatkov, prípadne iným podobným dokumentom banky vydaným na základe VOP, ktoré by upravovali vzťah medzi stranami v čase uzavretia zmluvy, t.j. 28.5.2001. Tie však žalobca súdu prvej inštancie nepredložil napriek tomu, že na túto skutočnosť poukazovala žalovaná v priebehu konania a tak skutkové tvrdenie o úprave vzťahov predloženými VOP nemohol považovať za nesporné a mal na jeho preukázanie predložiť dôkazy. Žalobca teda nepreukázal právny základ svojho nároku na poplatok za vedenie účtu, z ktorého následne žalovanej účtoval sankčný úrok, dôvodnosť ktorého rovnako nepreukázal. Záver súdu prvej inštancie, že žalobca skutkové tvrdenia, ktorými odôvodňoval žalobný návrh, dostatočne nepreukázal, nepredstavuje neúplnosť či nezrozumiteľnosť jeho žaloby, ale je výsledkom neunesenia dôkazného bremena a následnej straty sporu. Neunesenie dôkazného bremena nepredstavuje vadu žaloby a nie je dôvodom, pre ktorý by mal konajúci súd pristúpiť k vyzývaniu žalobcu na odstránenie väd žaloby. Z tohto dôvodu bola odvolacia argumentácia žalobcu, v ktorej sa snažil preukázať porušenie povinnosti konajúceho súdu vyzvať ho na odstránenie väd žaloby, nedôvodná.

16. Žalobca ani skutkovými tvrdeniami podporenými listinami predloženými v odvolacom konaní nemohol zvrátiť následok neunesenia dôkazného bremena, keďže nepreukázal dôvodnosť základu jeho nároku. Navyiac, ním uvádzané skutkové tvrdenia, ako aj na ne nadväzujúce listinné dôkazy (najmä VOP platné v čase uzavretia zmluvy) vyhodnotil odvolací súd ako tzv. novoty, na ktoré nemohol prihliadnuť,

nakoľko na ich pripustenie neboli splnené predpoklady v zmysle ustanovenia § 366 CSP. So zreteľom na zásadu formálnej pravdy je v konaní rozhodujúce to, čo strany sporu tvrdia a preukážu, čomu následne zodpovedá i priaznivý alebo nepriaznivý výsledok sporu. V civilnom súdnom konaní, ovládanom zásadou kontradiktórnosti, je kladený zvýšený dôraz nielen na unesenie bremena tvrdenia, ale i dôkazného bremena, a preto pokiaľ žalobca nevyužil dostupné prostriedky procesného útoku a oprávnenosť svojho nároku nepreukázal, nemôže následne v odvolacom konaní, v snahe zvrátiť pre neho nepriaznivú dôkaznú situáciu, bez splnenia predpokladov stanovených § 366 CSP, uvádzať také (nové) okolnosti, ktorými mohol argumentovať už v prvoinštančnom konaní.

17. K poukazu žalobcu na viaceré rozhodnutia iných krajských súdov v obdobných veciach odvolací súd uvádza, že nimi nie je viazaný, keďže tieto nepredstavujú ustálenú súdnu judikatúru, resp. rozhodovaciu prax.

18. Odvolací súd po preskúmaní dospel k záveru, že žalobca v odvolaní neuviedol relevantné skutočnosti, ktorými by preukázal nesprávnosť napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie. Vzhľadom na to, že odvolací súd nepovažoval ním uvádzané tvrdenia za také, ktoré by boli spôsobilé privodiť zmenu napadnutého rozhodnutia, napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny v zmysle ustanovenia § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

19. Odvolací súd rozhodol o nároku na náhradu trov odvolacieho konania podľa ustanovenia § 396 ods. 1 CSP v spojení s jeho ustanoveniami § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 tak, že žalovanej, ktorá mala v odvolacom konaní úspech, priznal proti žalobcovi nárok na ich náhradu v plnom rozsahu.

20. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).